

What emerges when clay, beeswax, tide and time begin to speak the same language?

De Achtvorm: Brug tussen Werelden

What emerges when clay, beeswax, tide and time begin to speak the same language?

De afgelopen jaren reisde ik herhaaldelijk naar Noordwest-Ierland, waar ik fotografeerde, filmde en me verbond met de eilanden en het megalitische verleden van dit continent. Deze zoektocht naar de diepere lagen van de aarde vormde de basis voor het project *A Swarm of Drumlins*, een multidisciplinair kunstproject dat de relatie tussen mens, natuur en eilanden onderzoekt.

De installatie *Bee-Gold Drumlins* was een poging tot een andere vorm van communicatie. De 366 klei-eilandjes, geschikt in de vorm van een lemniscaat, waren geen stilstaand monument, maar een patroon dat resoneerde met de grotere systemen om ons heen. Het ging om de dialoog tussen de microkosmos van de individuele vorm en de macrokosmos van de getijden en de kosmos zelf.

De lemniscaat, zichtbaar in astronomische bewegingen en natuurlijke cycli, fungeerde als brug. Het project werd een ritueel waarin universele resonantie ervaren en zichtbaar kon worden. De rouw om een geliefde, en de rouw om de verdwijnende natuur, vormden niet het eindpunt maar het begin: een zoektocht naar verbinding. Deze gevoelens maakten deel uit van een veel groter, kosmisch patroon dat ons kan leiden naar een dieper besef van verbondenheid.

Het diepe voelen – een ader opent zich en laat herinnering stromen. Herkenning, als een lied in het duister. Balancerend op een donkere notenbalk tot het moment van creatie zich aandient. Er galmt iets, herrezen uit stof. Ik wentel me door paden van zacht gruis, neergedaald uit een verre hemel. Mijn handen vonden de klei, knedend tot de eerste drumlin werd geboren – gevolgd door nog 365 anderen. Gedroogd, gebakken, omhuld met warme bijenwas. Elk met een ronde buik en een smalle punt, verschillend in kleur en toon, maar toch deel van één geheel. Een gemeenschap. Een zwerm.

De lemniscaat als architectuur van rouw en wedergeboorte

De lemniscaat (∞) is een oeroud symbool van oneindige verbondenheid, van sterven en herboren worden. In de filosofie van Nietzsche belichaamt zij de *Eternal Recurrence*: de extatische bevestiging van het leven in al zijn facetten, inclusief pijn en verlies — *amor fati*, het ja-zeggen tegen het bestaan.

Bij Goethe krijgt de lemniscaat een andere klank: geen arena van strijd, maar een ademende vorm waarin polariteiten elkaar in evenwicht houden. Voor hem was de natuur bezielde, intelligent en voortdurend in metamorfose. Zijn zoektocht naar de *Urpflanze* — de archetypische oerplant — was geen letterlijke jacht op een plant, maar een poging een innerlijke wet te herkennen: een oervorm van groei en transformatie die in elk blad, elke stengel, elke bloem aanwezig is.

De lemniscaat draagt dezelfde kracht in zich: een levend schema van beweging en metamorfose, waarin het ene punt zich steeds ontwikkelt tot het andere en terugkeert naar zichzelf. Voor Goethe was waarnemen meer dan meten; het was een daad van afstemming, waarbij de onderzoeker zelf deel werd van wat hij bestudeerde. Zo werd kennis een levende relatie tussen mens en natuur.

In *Bee-Gold Drumlins* werd dit tastbaar: de 366 vormen, elk uniek en toch deel van één geheel, bewogen als bladeren in een denkbeeldige plant die zich uitstreckte over de getijdenbodem. De lemniscaat was hier niet enkel een wiskundige figuur, maar een ademende manifestatie van groei, metamorfose en terugkeer.

Biogeometrie: een brug tussen wetenschap en spiritualiteit

Binnen *A Swarm of Drumlins* speelt ook de biogeometrie een rol, zoals verwoord door Ibrahim Karim in zijn *Physics of Quality*. Deze benadering ziet vormen als dragers van subtiele energieën die materie, leven en bewustzijn verbinden. De lemniscaat verschijnt hierin als resonantiepatroon, een balans van tegengestelde krachten, die een harmoniserend veld kan scheppen. Zo wordt zij een brug tussen het analytische en het intuïtieve, tussen wetenschap en spiritualiteit, en echoot zij de balans die oude beschavingen kenden.

Door de lens van drumlins, druïden en bijen verkent *A Swarm of Drumlins* de geschiedenis en toekomst van onze verbondenheid met de aarde. Het verbindt Keltische mythologie met ecologie, verweeft wetenschap, kunst en geesteswetenschappen, en schetst zo een holistisch beeld van ons bestaan. Met focus op Zeeland en de Wild Atlantic Way onderzoekt het de impact van klimaatverandering en de noodzaak van duurzame levenswijzen.

De drumlins als architectuur van het geheugen

Drumlins — afgeleid van het Keltische *Droimnin* (“rug”) — zijn lange, walvisvormige heuvels, gevormd door glaciële processen. Hun ontstaan blijft onderwerp van debat: langzaam schuivend ijs of plotselinge waterstromen? Zelfs in de fysieke geschiedenis van de aarde blijkt waarheid gelaagd en interpreteerbaar.

Als eilanden van herinnering bewaren ze sporen van gletsjers en ijstijden, maar misschien ook iets diepers: een collectief geheugen van de aarde zelf. Ooit verborgen onder een ijskap, nu blootgelegd, getuigen ze van vroegere klimaatveranderingen. In onze tijd vormen ze zowel een waarschuwing als een getuigenis: dat we kunnen leren van het verleden, maar ook dat de aarde altijd in beweging is en de mens slechts een voorbijgaande fase.

Hoewel Bee-Gold Drumlins slechts kort bestond, blijft de betekenis ervan voortleven in andere vormen: in mijn autobiografie *Mijn Leven begon op Koninginnedag*, en in het magisch-realistische drieluik *Now You're Connected to the Past*, waar drumlins, bijen en druïden een symbolische rol spelen in het weefsel van herinnering en verbondenheid.

366 gouden bijenwas-drumlins – een innerlijke kosmologie, een universele dialoog tussen licht, klei en tijd.

Augustus 2025

Ingrid van de Linde

